

ledes dette Spareministerium, hvor det kunde faa Anledning til at spare, glemmer at gøre det trods det, at det er Finansudvalgets Ønske. Men der er en vis Sammenhæng mellem den barberede Pudel fra 1884 og Venstres Ordførers barberede Pudel. Begge gaar de ud i Folket med et silkefløjls Dække, broderet med Perler og kantet med Kniplinger.

Man kunde muligvis gøre Digterne uskadelige i deres samfundsreformatoriske Tendenser ved at faa dem ind paa Finansloven; i saa Henseende er Fænomenet Georg Brandes jo meget betegnende. Men Komponister og Malere, hvilken Ret har man til at give Penge ud til dem i Nødsaaet 1922—23? Mon det er nødvendigt et saadant Aar at støtte Studier over Palisproget eller paa syvende Aar at støtte videnskabelig Alkoholforskning eller at give 59 000 Kr. ud til Afholdsforeninger, men nøjes med at give 25 000 Kr. ud til Redningshjem, der dog gør positiv Nytte? Eller hvilken Mening er der i at give 4 000 Kr. til Dansk Fredsforening? Alt gaar efter Recepten: *Tier du stille om mig, skal jeg tie stille om dig.* Ogsaa Hr. Hindhede optages som en sørgelig Arv fra den radikale Regering paa Finansloven med et Beløb af ikke mindre end 38 200 Kr. Saadan kan man blive ved med at finde Post paa Post, overfor hvilke det vilde være en Haan at tale om Sparsommelighed.

Det har glædet mig at høre, at den højtærede Justitsminister vil sørge for at faa Dommerembedernes Antal indskrænket. Men lige saa galt stiller det sig med Embedslægernes store Antal. Fra store Kredse af disse klages der over, at de saa godt som intet har at bestille.

Paa vore Pladser blev der en af de første Dage i Aaret omdelt Indberetninger fra det særlige Bygningssyns Virksomhed i Finansaarene 1918—19, 1919—20 og 1920—21. I alle 3 Aargange omtales en Ejendom i Skelskør, og denne Bygnings Historie giver et fortrinligt Indblik i den Ødselhed, der er vist fra Statens Side. Men den giver ogsaa, forekommer det mig, et Indblik i, hvorledes Administrationen kan optræde overfor Rigsdagen. Jeg skal ganske kort referere denne Skelskør-Ejendoms Historie. Den radikale Regering fremsatte i Finansaaet 1918—19 et Forslag om, at man skulde bevilge 50 000 Kr. til at købe en Ejendom som man kaldte vandaliseret. Venstres, Socialdemokraternes og de Radikales Ordførere traadte op og sagde, at de kunde godt tænke sig at købe denne Bygning, medens det konservative Folkeparti havde overdraget

mig at sige, at denne Bygning ikke burde købes, inden man havde set paa den. Der blev derfor nedsat et Udvalg, som rejste derned ogsaa for at gøre sig en Mening om, hvad alle de mange Fredningsbygninger, som var opført, indeholdt. Udvalget indstillede efter et Besøg i Skelskør enstemmigt, at der ikke kunde være Tale om at købe disse Bygninger. De Medlemmer af Ministeriet, som var Medlemmer af Folketinget, stemte, da det kom til Stykket, mod Ministeriets eget Forslag. Saaledes var alt saare godt; vi havde sparet Staten, haabede vi, for de 50 000 Kr. Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, der var det samlede Udvalgs Ordfører, hævdede, at nu kunde denne Mand, der ejede Bygningen, straks give sig til at gøre ved den, hvad han vilde.

Men hvad er det, der er hændet? Hvad er det, der fremgaar af disse Indberetninger? Ser vi paa Indberetningen for 1920—21, staar der om denne Bygning, hvorom den forhenværende Undervisningsminister havde givet den udtrykkelige Besked, at nu eksisterede den Ejendom ikke i Fredningsnævnet: „Ministeriet har godkendt den med Ejeren truffene Ordning angaaende Bevaringen af Ejendommens Udseende og Størrelsen af Pengegodtgørelsen“. Her har den danske Rigsdag været med til at nægte Bevilling af disse Penge; og saa kommer der en Meddelelse i dette Regnskab, at denne Pengegodtgørelse er Administrationen nu blevet enig med Ministeren om. Det er det, jeg kalder for Misbrug af Statens Penge. Og det er tillige en Hensynsløshed overfor Rigsdagens Værdighed.

Jeg kommer nu til en anden Hensynsløshed; det er en Hensynsløshed overfor hele vor Handelsstand, jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa. Jeg tænker paa den Spekulation i Frimærker, der synes at have grebet vort hidtil saa uangribelige Postvæsen. Denne Spekulation maa snarest muligt standses og det saaledes, at Lysten til nye Forsøg ikke saa snart dukker op igen. Først er der den Latterlighed, at vi i de sidste 3 Aar har haft Brug for ca. 50 nye Frimærker foruden en sand Syndflod af Blanketter og Konvolutter med Overtryk. Norge, der i postal Henseende har været stillet lige med os, har i det samme Tidsrum kun anset det for fornødent at udstede 5 nye Frimærker. Det er vel rigtigt, at hvert nyt Frimærke bringer Indtægt i Statskassen, men her tror jeg, man har købt Guld for dyrt, idet man saa aabent har lagt sin finansielle Nødstilstand for Dagen, at man har svækket sin Kredit.

Jeg skal nævne et Par Eksempler paa,